

Het ontroerende 'Zachttop lachen' geeft knap inzicht in intergenerationeel trauma

In *Zachttop lachen* verschuilt Malou zich maar al te graag achter haar neerbuigende zelfspot. Regisseur Esther Scheldwacht laat kundig zien wat er achter Malou's hardheid schuilgaat.



'Zachttop lachen' van Esther Scheldwacht. Bron Annemieke van der Togt

De bewerking en regie van het gelijknamige boek van Malou Holshuijsen ligt in handen van Esther Scheldwacht. Met *Zachttop lachen* geeft ze knap inzicht in intergenerationeel trauma: in hoe pijn uit het verleden telkens wordt doorgegeven en onze omgang met gebeurtenissen in het heden beïnvloedt.

Emotionele lagen

Emma Buysse weet als Malou een tragisch soort nervositeit in haar personage te leggen. Aanvankelijk is ze weinig sympathiek, maar naarmate het stuk vordert boort Buysse kundig verschillende emotionele lagen aan. Kees Hulst als de therapeut krijgt helaas weinig om van zijn personage meer te maken dan een ernstige, strenge gids die Malous ontwikkeling voortstuwt.

Minouk Beeman verzorgt de muziek met gitaar en zang, en speelt af en toe wat personages zoals Malous oma. De luchtige momenten waarin ze de jeugdvriendin van Malou belichaamt zijn jammer genoeg schaars, maar telkens welkom.

Therapie

Slim zijn de scènes waarbij Malou EMDR-therapie ondergaat; met subtiele geluiden en bewegingen wordt invoelbaar hoe zulke therapie werkt. De lichtstrook bovenaan de grote, witte, halfronde bank die het decor vormt krijgt dan een slimme functie.

Uiteindelijk leert Malou om het Indisch zwijgen te doorbreken en haar angsten aan te gaan. Dan blijkt dat, hoe grappig haar zwarte humor ook was, ze zich daar niet meer achter hoeft te verschuilen.